

Vermesser Levente

ARS FIDEI

Elnémult a bölcs beszéd hangja.
Kivel osszam meg aggályainkat?
Közöny kukájában a könyvek,
médiahiénák vihognak.

Hogy juthattunk el idáig,
egyre jobbnak tartva a rosszat?
A Jelentéktelen szennye árad,
ellenében miként haladjak?

Maradok, ami vagyok: reliktum.
Sétányom pálmásor övezze,
tollászkodjam a vers madarával,
s ha elszáll, vele szálljak örökre.

SZONATINA

Levendula, mandula, cirbolya,
lila krém, likőríz, tűnyaláb,
fénylik a lélek zsámolya,
fakul a gonosz, már árnya sincs,
húgocskám, ne hüppögj tovább,
a szorgalmas szél odakint
körbetáncol egy molinót,
ami harsányan hirdeti,
hogy teljesen miénk a világ!
Hétfőn, szerdán és pénteken
nyugodtan lehet a tiéd,
hogy majd a páros napokon

én kezdjek vele valamit,
így osztjuk el a nagy csodát,
legszebb mégis a vasárnap lesz,
pitét hoznak a rokonok,
és asztalhoz ül a nagycsalád,
mert a vasárnap közös.

*Szél, 2020, Szentendre
(domborított, hegesztett vaslemez)*